

Sygn. akt IV CSK 361/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa K. F.
przeciwko Gminie K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę Europy zaleceniami dopuszczającymi wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód K. F. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 stycznia 2017 r. naruszenie art. 143c ust. 1-4 i ust. 5 pkt 2 p.z.p., art. 354 § 1 k.c., art. 467 k.c., art. 470 k.c. w zw. z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.,

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał się na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wskazał, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisu art. 143c ust. 1 p.z.p. w zakresie pojęcia „uchylenia się” od obowiązku zapłaty wynagrodzenia podwykonawcom przez wykonawcę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że treść wskazanych w skardze przepisów prawa nie została dostatecznie wyjaśniona w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany dotychczasowej wykładni tych przepisów. Gdy w ramach stosowania wskazanych przepisów powstały już w orzecznictwie określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić. Skarżący powinien też uzasadnić, że dokonanie postulowanej wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09).

Wniosek skarżącego nie spełnia wskazanych wymagań.

Powód kwestionuje w skardze kasacyjnej fakt zaakceptowania umowy podwykonawczej przez pozwanego inwestora. Twierdzenie to stoi w sprzeczności z dokonanymi w toku instancji ustaleniami faktycznymi, którymi Sąd Najwyższy jest związany ze względu na treść art. 398¹³ § 2 in fine k.p.c. i art. 398³ § 3 k.p.c. Jak wskazał Sąd Apelacyjny, wyrażenie takiej zgody wynika z treści odpowiedzi pozwanej Gminy na pismo powoda z dnia 17 września 2014 r. (k. 260-261), faktu zapłaty przez pozwaną podwykonawcy należności w kwocie 91.900,66 zł oraz przyznania tej okoliczności przez pozwaną na rozprawie w dniu 10 stycznia 2017 r. W sprzeczności z ustaleniami Sądu drugiej instancji stoi także twierdzenie

powoda, że pozwana Gmina nie odebrała wyjaśnień wykonawcy i podwykonawcy w trybie przewidzianym w art. 143c ust. 4 p.z.p.

Ustalony przez Sąd drugiej instancji stan faktyczny różni się zatem od tego, który posłużył skarżącemu do sformułowania zarzutu naruszenia prawa materialnego. W konsekwencji zarzut ten został oparty na hipotetycznej podstawie faktycznej przyjętej przez skarżącego, a nie na podstawie faktycznej ustalonej przez Sąd.

Skoro skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to podnoszone przez skarżącego wątpliwości muszą pozostawać w związku z wiążącym Sąd Najwyższy stanem faktycznym ustalonym przez sądy *meriti*.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw